

Mt 25,31-46: Až přijde Syn člověka ve své slávě a všichni andělé s ním, posadí se na trůnu své slávy; a budou před něho shromážděny všechny národy. I oddělí jeden od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů, ovce postaví po pravici a kozly po levici. Tehdy řekne král těm po pravici: „Pojďte, požehnaní mého Otce, ujměte se království, které je vám připraveno od založení světa. Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst, žíznul jsem, a dali jste mi pít, byl jsem na cestách, a ujali jste se mne, byl jsem nahý, a oblékli jste mě, byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste za mnou.“ Tu mu ti spravedliví odpoví: „Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a nasýtli jsme tě, nebo žíznivého, a dali jsme ti pít? Kdy jsme tě viděli jako pocestného, a ujali jsme se tě, nebo nahého, a oblékli jsme tě? Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme za tebou?“ Král jim odpoví a řekne jim: „Amen, pravím vám, cokoli jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.“ Potom řekne těm na levici: „Jděte ode mne, prokletí, do věčného ohně, připraveného ďáblu a jeho andělům! Hladověl jsem, a nedali jste mi jíst, žíznul jsem, a nedali jste mi pít, byl jsem na cestách, a neujali jste se mne, byl jsem nahý, a neoblékli jste mě, byl jsem nemocen a ve vězení, a nenavštívili jste mě.“ Tehdy odpoví i oni: „Pane, kdy jsme tě viděli hladového, žíznivého, pocestného, nahého, nemocného nebo ve vězení, a neposloužili jsme ti?“ On jim odpoví: „Amen, pravím vám, cokoli jste neučinili jednomu z těchto nepatrných, ani mně jste neučinili.“ A půjdou do věčných muk, ale spravedliví do věčného života.“

Mt 22,36-40: Mistře, které přikázání v zákoně je největší?“ On mu řekl: „Miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.“ To je největší a první přikázání. Druhé je mu podobné: Miluj svého bližního jako sám sebe. Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci.“

„Miluj Boha celou svou bytostí a bližního měj rád, jako máš sám sebe.“ Tak Ježíš odpověděl na dotaz, o co hlavně jde v Bibli. Uzavřel tím dost nepřijemnou debatu s pár lidmi, kteří s ním vedli spory.

„Mistře, ty učíš cestě podle Boží pravdy, tak řekni: Když podle ní člověk žije, smí se umazat politikou?“ Konkrétně se ptali na daň, jež se odváděla do císařské pokladny. Z té se hradí spousta užitečných věcí, třeba armáda, jenomže tu teď císař poslal proti nám – co s tím?

Člověk se v životě umaže ledasčím. Samozřejmě i politikou, protože žijeme mezi lidmi a politika je prostor mezi nimi. Spravedlnost nebeského království se v tom však nesmí ztratit.

Oni se o jeho odpověď vlastně moc nezajímali, tu otázku mu položili proto, aby ho nachytali nebo aby se před lidmi znemožnil. Podobně jako další tazatelé, kteří pro změnu vytáhli téma vzkříšení: kdyby měla žena postupně víc manželů, s kým z nich bude patřit dohromady po vzkříšení? Ježíš je upozornil, co znamená vzkříšení: že Hospodin je Bůh Abrahamův, Izákův a Jákobův, kteří sice už dávno zemřeli, ale nejsou přenecháni smrti ani odepsaní k zapomenutí. Je Bohem živých a ne mrtvých. Spravedlnost pro ty, kdo tu byli (nebo budou), má v rukou on sám: vy ji hledejte pro nás, kdo žijeme teď. Milujte Boha, jak to nejvíc jde, a bližního mějte rádi, jako máte sami sebe.

II.

V biblickém vyprávění pak následuje kapitola, ve které Ježíš varuje před pokrytectvím, a pak se pozornost stočí do budoucna. Jsou-li jaké jistoty, nepochybně vezmou za své a nezůstane kámen na kameni. Nezní to hezky, ale už jsme si to párkrát v dějinách vyzkoušeli – vždycky je to šok a bolí to, ale konec to ještě není.

„Neskládejte v mocných naději,“ říkalo se ve starém žalmu a Ježíš k tomu připojil varování, že se objeví lidi, kteří se rozhodnou napravit svět po svém (chtějí ho vrátit do dávných časů nebo naopak všechno uspořádat úplně jinak, jak kdo), ale těm nedůvěřujte. Je to tak pořád. „A kdy tomu bude konec?“ ptali se učedníci a Ježíš odpověděl: až přijde Syn člověka. Ta dvě slova tu označují nebeského soudce, jenž přijde a s konečnou platností rozsoudí, kdo je kdo. Ze dvou lidí, kteří

vám případnou stejní, jednoho zachrání, a druhého ne. Kdy to bude, to nevíte, tak to nezaspěte a nepromarněte svůj čas.

III.

Jeden bude zachráněn a druhý ne – ale podle čeho to ten soudce posoudí? Odpovědí na tuto starost je podobenství o tom, jak Syn člověka vynáší rozsudek. Jedněm řekne: "Pojdte, požehnaní, je tu pro vás od samého počátku připraveno království, je vaše." Druhé pošle pryč: "Kdybyste nežili, kdo by litoval? Komu byste scházeli?"

Když se ho předtím učedníci ptali na budoucnost, řekl jim Ježíš, ať si od nikoho nenechají poplést hlavu, a na to musejí dát pozor už dnes. Když teď vypráví o ovčích a kozlech, vypadá to jako obraz posledního soudu, ale opět nás to vrací zpátky na zem: abychom nebyli lhostejní k tomu, jak a v čem žijeme.

Jedni i druzí se podivují, podle čeho je Bůh roztřídil. On už jim to v tom příběhu řekl a jako příklad použil lidi, kteří mají žízeň a hlad, zato nemají domov a nic na sebe a třeba i o svobodu přišli. Vy jste jim pomohli (tak pojdte dál), anebo jste nepomohli (tak jděte pryč).

IV.

Není to vyprávění o tom, co jednou přijde, nýbrž o tom, co prožíváme dnes a denně. A není jen o nás. Bůh v tom příběhu hraje zvláštní dvoj-rolí: nejprve slavně přichází v doprovodu nebeských posílů a pomocníků a předvolá si všechny národy, neboť přišel soudit živé i mrtvé, a pak se objevuje znovu, ale v úplně jiném postavení: jako kdokoli z nejmenších, kdo potřebuje pomoc a leckomu může připadat třeba z ekonomického hlediska nadbytečný a z lidského obtížný.

Bude tedy zachráněn jen ten, kdo si všímá a pomáhá? Takové pravidlo Ježíš neřekl a od otázek, co a jak v budoucnu nastane, nás jeho slova vracejí zpátky k tomu, co prožíváme teď. V Bibli už byla řeč o tom, čím je náš čas zvláštní: tím, že se přiblížilo nebeské království.

Dokonce je pro pozvané připraveno od samého začátku. Dennodenně prožíváme různá setkání, která nám přijdou úplně všední, ale jsou důležitá, protože v nich je – kromě nás a těch druhých lidí – nenápadně také Bůh.

„O co jde v životě vůbec nejvíc?“ zeptal se kdosi a Ježíš odvětil, oč má člověk usilovat: Napojit se na Boží lásku. A povšimnout si, že je nás tu na tu lásku na světě víc. Žijeme mezi lidmi a vzájemné vztahy, které tu vládnou, nás někdy pošramotí a někdy i vyděsí. Takhle je to asi tak od stvoření světa a bude dál – hlavně v těch zmatcích nepoztrácejte spravedlnost Božího království: vždyť je blízko a od samého začátku je tu jako pozvání.

Poslání

Od služebníků Kristových a správců Božích tajemství se nežádá nic jiného, než aby byl každý shledán věrným. Nevyslovujte předčasné soudy. Pán, až přijde, vynese na světlo všechno, co je skryto ve tmě, a zjeví záměry srdcí.

požehnání

Když vám Boží požehnání splývá jen s minulostí, když se vám to, co je teprve před námi, ztrácí v obavách, a když vám časy, které prožíváme, nepřijdou dobré, nepohřbívejte kvůli tomu naději. Čas se naplňuje a s Božím synem je vám Boží království nečekaně blízko.

Ať vám jeho milost naplňuje dny pokojem:

vždyť Boží odpuštění vás zbavuje neúnosných břemen,

Boží láska v Kristu vás provází dnem i nocí

a Duch svatý vás inspiruje k životu, který stojí za to žít a který umí dát jen Bůh.

Amen.